

стор.2

ЧИ НАСПРАВДІ МИ Є СВІТЛОМ?

Ми світло для світу. Чим же ми маємо світити, щоб люди побачили це світло?

стор.3

СКАЗАТИ БОГОВІ «ТАК»

Я вдячний Господу за ті ситуації, де Він чекає нашого «так» там, де воно, здавалося б, неможливе.

стор.4

СЬОГОДНІ МИ ПОВИННІ РОБИТИ ДОБРО

Я ще жодного разу не чув, щоб солдат сказав мені: «Я не хочу з тобою молитися».

ГОЛОС НАДІЇ

ТИ, ГОСПОДИ, НАДІЯ МОЯ...

№5 травень 2024

виходить з лютого 1991 року

voice.org.ua

КОНФЕРЕНЦІЯ

«ВИ СВІТЛО ДЛЯ СВІТУ»

ЗВІТНА ПАСТОРСЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ УЦХВЕ

Чергова звітна пасторська конференція УЦХВЕ відбулася з 22 по 24 травня 2024 року в залі дому молитви церкви «Спасіння» (с. Підгайці Волинської області) під гаслом «Ви світло для світу».

На конференції було зареєстровано понад 350 делегатів зі всіх обласних об'єднань Української Церкви Християн Віри Євангельської. Зокрема були присутні старший єпископ УЦХВЕ Анатолій Козачок, його перший заступник Віталій Яцюк, почесний єпископ Михайло Паночко, голови обласних об'єднань та пресвітери найбільших євангельських церков України.

Гостями конференції були голова Волинської обласної ради Григорій Недопад та його заступник Григорій Пустовіт, завідувач сектору з питань релігії та національностей департаменту культури, молоді та спорту Волинської обласної адміністрації Василь Гайдук, депутатка Обласної ради Юлія Вусенко, помічник міського голови, депутат міської ради Роман Кравчук.

Один із запрошених гостей — доктор Вільям Вілсон — очільник Світової п'ятидесятиницької спільноти (WPF), четвертий президент Університету Орала Робертса та голова Всесвітнього руху «Empowered» став основним доповідачем конференції.

Перший день конференції (22 травня, середа)

З першої години дня церква «Спасіння» приймала гостей, їх реєструвала і турбувалася про їхнє поселення на наступні два дні. Конференцію супроводжував співом регентський хор Волинського об'єднання УЦХВЕ під керівництвом Олексія Клеця. Під звуки пісні «Люблю Твій, Боже, дім — то повнота твоя...» делегати та гості займали місця в залі.

Урочисте відкриття конференції розпочалося о 17:00. Ведучий, голова департаменту освіти УЦХВЕ Віктор Вознюк привітав присутніх потрійним пасхальним вітанням «Христос

воскрес», зачитав із 93-го псалма: «Коли я кажу: Похитнулася нога моя, то, Господи, милість Твоя підпирає мене!» і оголосив звітну конференцію відкритою.

До першої молитви закликав єпископ Михайло Близнюк, голова церков християн віри євангельської у Волинській області. Він, молячись, дякував Богам «за життя, за спасіння, за теперішній день, коли брати можуть бути разом». А також просив присутності Святого Духа для всіх, хто прибув на конференцію.

Анатолій Козачок висловив своє захоплення жертвністю Ісуса Христа. «Ми його діти — навіки, Його жертва — навіки, кров Ісуса Христа має дію навіки — і

це велике щастя», — сказав він.

Старший пресвітер Волинського обласного об'єднання євангельських християн-баптистів Ярослав Троць побажав делегатам жити у світлі, у пробудженні, у освяченні, у очікуванні приходу Господа Ісуса Христа.

Вітав конференцію і Леонід Козоріз, старший пресвітер церков Німеччини, яка прийняла найбільше біженців з України, а це понад мільйон чоловік. Були запрошені до вітального слова і всі згадані представники влади. Віталій Яцюк звершив молитву за владу.

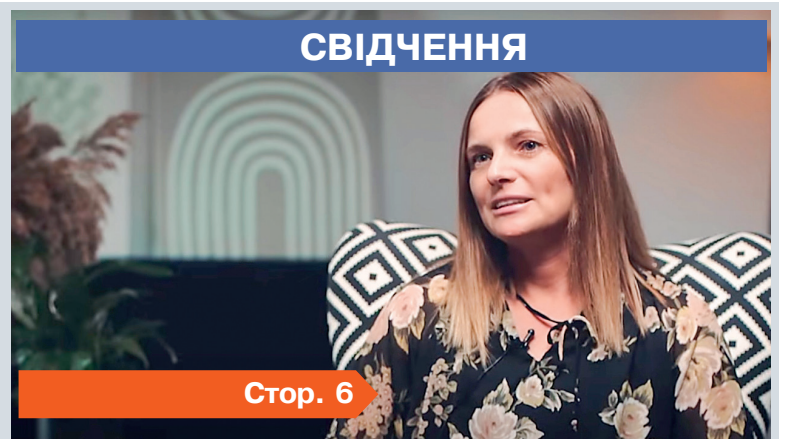
Стор. 5

БОГ МОЇХ БАТЬКІВ СТАВ МОЇМ БОГОМ

Алла ЛУЦИК із міста Нововолинська розповіла студії «Крок назустріч» про ви-пробування, яке спіткало її під час появи у світ четвертої дитини — донечки Асі. Молода матір опинилася в ситуації, яка спонукала її повністю довіритися Богу. Надія, молитви, сльози... Лікарі стали її постійними консультантами, адже життя донечки могло закінчитися будь-якої хвилини.

Як Алла проходила ці складні обставини? Які цінні уроки взяла? **Про це далі.**

СВІДЧЕННЯ

Стор. 6

СЛОВО СЛУЖИТЕЛЯ

ЧИ НАСПРАВДІ МИ Є СВІТЛОМ?

«Ви світло для світу. Не може сховатися місто, що стоїть на верховині гори» (Мт.5:14), — каже Писання. І кожне слово цього уривку, якщо наголосити його по-особливому, має дуже важливе значення. Чи є я і ви тим світлом? Чи насправді ми є світлом? І чи світимо ми для світу? Чи перебуваємо в якомусь непомітному для всіх місці? І мені до світу, як і світові до мене, байдуже.

Але цей текст говорить про те, що справжні християни не можуть заховатися. Спасенна людина не може бути непоміченою. І не тому, що вона така особлива, а тому, що вона стоїть на Скелі, якою є наш Ісус Христос.

Ми світло для світу. Чим же ми маємо світити, щоб люди побачили це світло?

Передусім своїм життям. Коли Бог давав Своему народу заповіді, то Він сказав: «Коли ви будете дотримуватися всього цього, то люди, які навколо вас, будуть бачити це й казати, що це особливий народ, який має такі справедливі закони. Це народ, який знає такого Бога, який вивів їх із рабства і зробив Своім народом».

Тож приклад нашого життя — це перше джерело світла, яке допомагає людям побачити в нас щось інше. Світ живе за принципом: їж, пий, веселися, бо завтра помреш. Але це великий обман, яким диявол зводить багатьох, тому що Бог сказав: «Усім належить померти, але потім — суд».

Християнин, якого покликав Господь, світить для світу добри-

ми ділами. Виявляється, Бог покликав нас і передбачив для нас ті добрі діла, які ми маємо зробити. Людським розумом іноді це важко збагнути, але в Бога немає нічого непередбачуваного. І навіть тоді, коли ми ще не народилися, у Нього вже був план щодо того, що добре я маю зробити на цій землі.

Слово Боже каже, що Бог покликав до Себе людей ревних до добрих діл. Чи ми з вами ревнуємо про те, щоб не пропустити можливості зробити добре діло в ім'я Ісуса Христа? Христос сказав: «Так нехай світить ваше світло перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла й прославляли Отця вашого, що на небі».

Людам не треба наша реклама, не треба наша похвальба. Вони хочуть бачити наші діла. Я вдячний Богові за те, що Церква Християн Віри Євангельської робить дуже багато добрих діл у цей жахливий час війни. Але добре було б, щоб ми їх забули й рухалися далі зі ще більшим завзяттям. А Господь, Який знає нашу працю, воздасть нам у свій час.

І третє, чим ми можемо світити, — це відображенням Ісуса Христа. Апостол Павло своє покликання характеризує так: «Мене Бог покликав, щоб у мені відобразився Христос, щоб мені першому показати приклад, показати Христа». Це ціль, до якої ми повинні прагнути протягом всього свого життя, щоб образ Ісуса Христа завжди був у серці християнина, який полюбив Господа й від Якого отримав спасіння.

І останнє запитання, яке я хочу озвучити: коли ми можемо світити?

Думаю, не варто й говорити про те, що електричні лампочки, які є в кожному нашому домі, не можуть працювати, якщо не будуть підключені до джерела струму. Не всі люди, які знають Писання, можуть стати прикладом або бути світлом. Не всі люди, які роблять добрі діла, можуть бути прикладом

у житті в цілому. Їхнє життя може бути далеким від зразкового, бо людина може робити й добре діло, і разом із тим чинити якісь прикрощі. І не всі християни, які вірять в Ісуса, можуть відобразити Христа у своєму житті.

Причина цього та, що в них немає контакту, немає зв'язку з джерелом світла. А якщо вдається до біблійної термінології, то ці люди не мають зв'язку з Духом Святим і перестали слухати, що Він говорить у їхнє життя. Багатьох би трагедій не сталося в наших рядах, якби кожна людина завжди прислухалася до голосу Божого. А скільки помилок ми могли б уникнути, якби запитали поради в Духа Святого перш ніж вчинити те чи інше!

А хто може чути голос Святого Духа? Писання каже, що цією здатністю наділений той, хто має вухо. Це не наше фізичне вухо, а сердечне відчуття, яке впливає з повного послуху Богові, коли ми живемо так, щоб не вгадати Святого Духа й не засмучувати Його, коли ми прагнемо, щоб Він завжди перебував у нашому серці.

Хіба ви не знаєте, що ви храм Святого Духа, що живе у вас? Виявляється про це можна забути. І стається це тоді, коли ми перестаємо з Ним спілкуватися. Хай цього це буде із нами.

Я переконаний, що ми саме тому й зветься християнами, саме тому збираємося разом, саме тому любимо один одного, що нас усіх любить Ісус, що Дух Святий говорить до нас і змінює наші серця в образ Христа.

І нехай Святий Дух зміцнить нашу віру, щоб ми під Його натхненням проживали своє життя, під Його натхненням робили добрі діла й не знемагали, під Його натхненням відображали нашого Спасителя Ісуса Христа. І тоді ми будемо подібні до того міста, що стоїть на вершині гори і яке бачать усі, бо випромінює дивне небесне світло.

Єпископ Михайло БЛИЗНЮК

ЮВІЛЕЙ ЦЕРКВИ

ЯК 100 РОКІВ ТОМУ У КРЕМЕНЦІ УТВОРИЛОСЯ ОБ'ЄДНАННЯ СВЯТОЇ П'ЯТДЕСЯТНИЦІ

Цими днями п'ятдесятницька церква України згадує сторіччя першого з'їзду Союзу євангельських християн Святої П'ятдесятниці в м. Кременці на Тернопільщині. З'їзд проходив протягом 1-5 травня (за деякими даними 1-6 травня) 1924 року. Він став переломною подією для п'ятдесятницького руху на Заході України.

Передумовою цього з'їзду було те, що ще у 1920 році в США (Філадельфія) Іван Воронаєв та Іван Герис утворюють Російську місію Євангельських Християн Святої П'ятдесятниці. Очолив її Іван Воронаєв, а Іван Герис став його заступником.

Пізніше, коли Іван Герис приїхав на Захід України, він провів зібрання, на яких молився за покаєння, зцілення та хрещення Духом Святим. І, як наслідок, п'ятдесятники та євангельські християни Кременця стали збиратися окремо. На запрошення Івана Гериса в Кременець переїжджає Ю. Черський і очолює громаду ХВЕ.

Згодом відбулася місіонерська поїздка Івана Гериса землями Західної України. Серед населених пунктів, які відвідав місіонер, були Огризківці, Кутиски, Печірна, Станіславів, Коломия, Красне та Львів. Після чого в деяких із цих громад відбулися п'ятдесятницькі пробудження.

До кінця квітня утворилося вже близько 15 церков ХВЕ. Герису необхідно було повертатися у Штати, але залишити новоутворені громади без центрального керівництва він не міг. Відвідуючи віруючих, радіючі дії Духа Святого, Іван Герис бачив потребу об'єднати рух християн віри євангельської, надати йому організованості, поштовху до незалежної діяльності щодо поширення Євангелія та визначити власне віровчення.

На той час виникла загроза поширення заблуджень, оскільки, багато проповідників, хоч і бажали ревно служити Богу, часто були малограмотними, особливо в питаннях віри. І Герис писав: «Майже у всіх відвіданих громадах я бачив потребу в здоровому і повному настановленні Слова Божого, яке я і проповідував».

Порадившись, брати вирішили провести установчий з'їзд зі створення об'єднання. І ось 1-5 травня 1924 р. в Кременці відбувся перший з'їзд Союзу Євангельських Християн Святої П'ятдесятниці (ЄХСП), який став переломною подією для п'ятдесятницького руху на Заході України. На нього прибули близько 50 делегатів з 15 громад, зокнайменше з Волинського та Поліського воєводств.

На з'їзді документація велась польською мовою. Був прийнятий Статут церкви, визначена догматика, установлені правила церковного життя (в основному запозичені з постанов Асамблеї Божої США, які Герис переклав і адаптував), накреслений план роботи.

У комітет Союзу були обрані: І. Герис – голова; П. Ільчук – помічник голови; Т. Нагорний – секретар; Ю. Черський – касир; В. Сінкевич – помічник касира; Й. Антонюк, Ф. Кандиба, Г. Красковський, Л. Білосевич – члени комітету. Центральною церквою Союзу було оголошено Кременецьку громаду. Іван Герис отримав статус єпископа Союзу.

1-5 травня 1924 р. Кременець. Установчий з'їзд Союзу Євангельських Християн Святої П'ятдесятниці (ЄХСП). На лавці сидять (зліва направо): 1-й - Т. Нагорний, 5-й - Ю. Черський, 6-та - М. Недошитко, 7-й - І. Герис, 8-й - П. Ільчук, 9-й - Г. Красковський, останній - Й. Антонюк

Підсумовуючи наявні історичні дані, можна впевнено сказати, що приїзд Івана Гериса і Божа праця через нього дозволили за короткий час кардинально змінити ситуацію в євангельському русі. З 1924 року п'ятдесятники починають діяти окремо, утворюються нові громади ХВЕ, які входять у спільність одна з одною.

Згодом, коли у січні 1926 року Іван Герис знову прибуває до Кременця, під час зустрічей із місцевими п'ятдесятницькими служителями він бачить успіх праці, яку через нього розпочав Бог.

Із книги «Історія Євангельського руху на Тернопільщині».

НЕКРОЛОГ

27 травня 2024 року закінчилося земне життя диякона Церкви "Христа-Спасителя" м.Луцька

АНДРІЄНКА Павла Васильовича

Народився брат Павло 24 серпня 1952 року в селі Пісників, що на Рівненщині, у сім'ї Василя Ілліча та Надії Олександрівни. Він був п'ятим із восьми дітей у багатодітній християнській родині. З раннього дитинства з батьками відвідував богослужіння.

З 1970 року проходив строкову військову службу, а після демобілізації 1972 року оселився в Луцьку. 1975 року Павло одружився з Людмилою. У сім'ї народилося троє дітей, які з часом подарували 17 онуків. Як зазначають рідні, Павло Васильович і Людмила Юріївна стали для всієї родини чудовим прикладом християнського сімейного життя. 1993 року брата Павла було обрано на дияконське служіння в "Церкві Христа-Спасителя" м. Луцька. Він був наділений особливим красномовством, але, як зазначили деякі служителі під час похоронного служіння, говорив коротко, розважливо і про те, що сам практикував у своєму житті. Люди ж запам'ятали Павла Васильовича як турботливого, уважного, чуйного служителя, який завжди був готовий прийти на допомогу.

2012 року у зв'язку зі складною та тривалою хворобою брат Павло передав дияконське служіння молодшим братам. Він дуже любив церкву, цікавився її життям, молився за неї.

Висловлюємо щире співчуття рідним та близьким Павла Васильовича. Хай присутність Духа-Втішителя витре ваші сльози й наповнить серця миром і надією на дивну зустріч біля Ісуса Христа.

ПРОПОВІДЬ

СКАЗАТИ БОГОВІ "ТАК"

«І ось жінка одна хананеянка, із тих околиць прийшовши, заголосила до Нього й сказала: Змилуйся надо мною, Господи, Сину Давидів, демон тяжко дочку мою мучить! А Він їй не казав ані слова. Тоді учні Його, підійшовши, благали Його та казали: Відпусти її, бо кричить услід за нами! А Він відповів і сказав: Я посланий тільки до овечок загинулих дому Ізраїлевого... А вона, підійшовши, уклонила йому та й сказала: Господи, допоможи мені! А Він відповів і сказав: Не годиться взяти хліб у дітей, і кинути щенятм... Вона ж відказала: Так, Господи! Але ж і щенята їдять ті кришки, що спадають зо столу їхніх панів. Тоді відповів і сказав їй Ісус: О жінко, твоя віра велика, нехай буде тобі, як ти хочеш! І тієї години дочка її видужала» (Мт. 15:22-29).

Я не відкрию вам секрету, коли скажу, що людина, яка чує про Христа, отримує новий шанс, нову можливість, незалежно від того, хто ця людина та з якого вона народу. Римські офіцери, юдеї, самаряни, українці й будь-хто інші — усіх зустріч із Ісусом відкриває особливі перспективи.

Почути про Ісуса Христа — це увідомити, що отримав новий шанс для змін у житті. Пригадую одну жінку з Татарстану (вона жила поблизу Казані). У неї двоє синів — спершу один був у в'язниці, а потім і другий потрапив туди. А тоді Бог торкнувся їхніх сердець. І якось у розмові зі мною вона сказала: «Знаєш, Миколо, яке чудо Бог зробив із моїми синами?! Та я за таким Богом не те, що іти, я за Ним повзти буду!» Ці юнаки, які прийняли Христа, стали новими людьми, особливими людьми. Один із них служить у Маневичах на Волині, а другий — пастор у Євпаторії. Бог дав їм новий шанс, звершивши чудо в їхніх серцях і долях.

Хананеянка почула про Ісуса й зрозуміла, що це її шанс. Вона розуміла — Христос зможе допомогти. Її проблема була настільки важкою й болючою, що не тільки донька, а й вона сама потребувала особливої підтримки. Жінка просить за доньку, але каже: «Змилуйся надо мною», і, навіть отримавши від Христа категоричну відмову, благає: «Господи, допоможи мені!» Із цих слів ми розуміємо, що вона втомилася й далі не знає, як жити. Вона не бачить, як рухатися далі, тому благає Господа звернути Свою увагу на неї.

Та повернімося до відповіді Ісуса Христа. Вона була несподіваною. Ісус сказав, що не добре взяти хліб у дітей і кинути щенятм. Діти в першу чергу, а тоді вже всі інші.

Пригадую своє дитинство. У нас вдома, особливо в неділю, коли люди з сусідніх

сіл приходили на зібрання і їх потім треба було чимось пригостити, батьки попереджали нас: «Дітки, відійдіть, тихенько посидьте. Спершу гості пойдуть, а потім уже ви». Тобто гості були на першому місці. Така була в нас традиція. І, власне, вона й дотепер певним чином збереглася в нашому народі.

Христос же спершу прийшов до Своїх дітей, до Свого народу, щоб наситити їх. Кращу їжу Він приготував для них. На мить відійду від теми, спонукаючи кожного поставити собі запитання: «А яку їжу споживають наші діти?» Я не маю на увазі їжу фізичну, якою ми годуємо їхні тіла. Я говорю про те, що формує їхню духовну, внутрішню сутність. Лікарі кажуть: що людина їсть, тим вона і стає. Якщо харчування незбалансоване, то можуть розвиватися навіть різні патології. Чиста справжня духовна їжа формує духовно сильну особистість. І в цьому сила Євангелії, сила Божого Слова, яке є хлібом нашого життя нашого духа.

Відповідь Христа жінці звучить різко, навіть зневажливо: «Недобре взяти хліб у дітей і кинути щенятм». Але жінка не обурилася, а сказала: «Так, я згодна, ти правильно кажеш». І це була її перемога.

Іноді нам дуже важко погодитися з тим, що говорить Бог. Часто сказати Богові «так» буває дуже складно. Пригадую ситуацію зі свого життя. Коли моїй доньці було 10 років (це в далекому 1998-му), вона захворіла — була онкохвороба печінки. Я одразу до лікарів: томографія, знімки, діагнози... Наш лікар із церкви сказав: «22 утворення на печінці. Може, пересадка печінки в Німеччині щось би й дала». Це було для мене неймовірним ударом...

Якось ми молилися з одним чоловіком у мене вдома. Вік каже: «Ти можеш щось змінити в цій ситуації?» Я відповідаю: «Ні». — «А якісь людські зусилля, втручання щось змінять?» — «Думаю, що ні». — «То ти прийми це і погодься з Богом! Скажи Господу: «Так, Боже, зроби, як хочеш Ти». І побачиш, що з цього вийде». Мені так сказати виявилось неймовірно складно. Я бачив, як дитина тане на очах. Та все-таки я пересилив себе, довірив її любові Небесного Батька. Я казав: «Так, Господи, ти сильний, і Ти знаєш, як

діяти в цій ситуації».

Не вдаючись у деталі, скажу, що моя донька жива-здорова до цього часу. І я вдячний Господу за ті ситуації, де Він чекає нашого «так» там, де воно, здавалося б, неможливе.

Пригадуєте історію Авраама, який 25 років чекав сина. І тоді йому було не 30 років. У той час, коли він почув Божу обітницю про велике потомство, як піску на березі моря і зірок на небосхилі, йому було 75 років. Фізіологія каже: «Це неможливо!» Та у віці 100 років Авраам стає батьком. І можливим було це тому, що одного разу він погодився з Господом.

Потім було ще одне випробування. І тоді Авраам сказав «так», бо, як стверджує Писання, Він сподівався, що Бог навіть із мертвих може воскресити його сина. Але Бог зупиняє його в останню мить перед принесенням сина в жертву.

Інколи ми не розуміємо Бога. Інколи нам здається, що Він жорстко чинить із нами. Але в цій ситуації — ситуації горя, трагедії, безвиході — ми мало що можемо змінити. А молитва може змінити багато. І лише після слів жінки: «Так, Господи», — Ісус відказав: «О жінко, твоя віра велика...»

Ми іноді шукаємо правильну «віру», кожен свою вважає правильною. Але Слово Боже каже, що є один Бог, одна віра й одне хрещення. Один Бог, Якому ми поклоняємося і Якому ми служимо. І слово «так», сказане жінкою, показало її віру настільки сильною, що Син Божий здивувався й промовив: «Я навіть в Ізраїлі не знайшов такої віри». І лише після цього слова «так» вона почула Христові слова: «...нехай буде тобі, як ти хочеш!» «І тієї години дочка її видужала».

Бог інколи говорить «ні», інколи мовчить і не відповідає на молитви. Це Його суверенна воля. Він бачить від початку й до завершення справи, а тому нам варто говорити «так, Господи» навіть тоді, коли надзвичайно боляче й гірко. Пам'ятаймо, що інколи випробування, біль і гіркота — це шаблі нашої віри, і кожен із них піднімає нас вище й вище, щоб одного разу почути: «Твоя віра велика, нехай буде тобі, як ти хочеш!»

Микола СИНЮК

НОВИНИ МІСІЇ

ЗМІЦНУЙТЕСЬ У ДОБРОМУ СЛОВІ ТА ДІЛІ

Конференція місіонерів Житомирщини

4 квітня 2024 року на базі церкви «Світло Євангелії» (с. Хомутець) відбулася обласна місіонерська конференція, яка збрала керівників та місіонерів «Голосу надії» та «Доброго самарянина». Напередодні відбулися регіональні зустрічі з місіонерами, де обрали нових відповідальних за місіонерське служіння в регіонах та їхніх помічників.

Керівник департаменту місій УЦХВЕ та директор «Голосу надії» Микола Синюк звершив молитву за новообраних регіональних відповідальних. «Ми мали гарний час, щоб разом помолитися, поділитися досвідом. Ціль одна — поширення Божого Царства на Житомирщині. Потрібно продовжувати служіння, шукати нових працівників», — зауважив Микола Синюк.

«Я вдячний Господу, що Він працює через молодь на Житомирщині, дякую служителю, які підтримують молодих людей і заохочують їх працювати, щоб у кожному населеному пункті була церква», — зазначив директор місії «Добрий самарянин» Ростислав Борішкевич. Він також звершив молитву за місіонерів та їхні потреби.

Звертався до місіонерів і заступник директора «Голосу надії» Євген Мельничук. Відповідальний за місіонерське служіння в Житомирській області Сергій Тарасюк ділився словом про вимоги та сподівання в місіонерстві. «Дякую Богу за місіонерів та служителів, які підтримують та благословляють нас. Молимося і віримо, що праця в нашій області буде розвиватися та розширятися», — сказав він.

Служителі ділилися словом і запалювали молоде покоління для благовістя. «Нашою основною цілью є не будівництво нових домів молитви, наша ціль — спасенні душі» — ця теза стала своєрідним лейтмотивом заходу. Музичним співом впродовж дня служив гурт із смт Черняхів. Заступник старшого пресвітера УЦХВЕ Житомирської області Ярослав Шут завершив конференцію словом підбадьорення і наставлення.

5 квітня Микола Синюк та Євген Мельничук разом із Сергієм Тарасюком відвідали вісім населених пунктів, де виконують служіння місіонери «Голосу надії». Спілкувалися, радилися та молилися за працівників. Зокрема побували на молитві, на яку приходять матері та дружини військовослужбовців у Брусиліві.

ІНТЕРВ'Ю

ЛЕОНТІЙ ПАЩУК:

"СЬОГОДНІ МИ ПОВИННІ РОБИТИ ДОБРО..."

Леонтій Пащук народився 7 травня 1960 року в с. Гораймівка Волинської області у віруючій родині — його дід і баба, а також і мати були євангельськими християнами. Він проживає там, де й народився. Одружений, батько 13 дітей.

Леонтій Леонтійович став активно працювати як волонтер і капелан ще до початку повномасштабного російського вторгнення в Україну. Його відданість справі, жертвність, готовність іти на ризик ради солдатів-захисників надихають до праці та додають віри на перемогу.

Служіння Леонтія Пащука відзначене державою: він нагороджений п'ятьма орденами («Орден мужності», «Єдність та воля», «За мужність та відвагу», «Залізний хрест», «Волонтер України») і трьома медалями («За службу Україні», «За незламність духу», «За служіння Богу і Україні») й багатьма подячними грамотами.

— Брате Леонтію, коли ви прийшли до Господа?

— Я покаявся, коли мені було 20 років, 1980 року. Прийняв хрещення 1982-го. Виростаючи в середовищі віруючих, я багато чув і знав про Бога. А ще служив у армії із віруючим хлопцем Миколою Сусликом. Ми з ним зимою йшли в ліс, хоч і було снігу по пояс — і там молилися. Тож ще до покаяння знав, що є Бог, і хотів Йому служити. Але мені, молодому хлопцю, хотілося гуляти, забивати баки дівчатам. Та дякую Богові, що не став п'яницею, блудником, наркоманом.

— Розкажіть про свою сім'ю.

— Я женився 1983 року. Моя дружина Галина — моя однокласниця. У неї були віруючими дід, баба й батьки. Спочатку в нас не було дітей, і я вже думав, що й не буде. Але до мене було пророче слово, що моє життя буде таке, як напоєний сад, і я принесу багато-багато снопів. Я дуже радів, думав, що мої брати покаються з моїми сестрами. А коли в мене стали народжуватися діти, то я зрозумів, що то за

снопи. Дружина народила мені за 16 років 13 дітей — сім синів і шестеро доньок. Усі вони здорові, усі служать Господу, за що дякую Богові. Я вже давно дідусь і маю 25 онуків. Діти та онуки мене дуже люблять. І я їх дуже люблю. Старався для них, багато працював, щоб вони були нагодовані, одягнуті, виховані та віруючі. Люди не зможуть мені сказати: народив стільки багато дітей, а ради дати їм не зміг. Діти мали в мене все для благополучного життя і розвитку.

— Коли і як розпочали волонтерську діяльність?

— Я почав волонтерствувати задовго до повномасштабного вторгнення росіян. Микола Савчук запропонував мені поїхати в Маріуполь із волонтерською місією. Я дав згоду. А він мені каже: «Тоді збирай продукти, і поїдеш разом із Олегом Мельничуком із Горохова». Тоді ми їздили в Маріуполь, Борову, Волноваху, у Первомайськ, Красногорівку, Авдіївку та в інші міста на Донеччині. Там познайомився з Геннадієм Мохненком, який у той час доглядав 35 дітей (32 дитини прийомні), та Альбертом Хом'яком, який прийняв 15 діток. Стали їздити туди й возити дітям харчі. А коли розпочалася повномасштабна війна, то я далі продовжив їздити з волонтерською місією. Їздив по селах, по містах, зокрема у Харків, Запоріжжя, Херсон. Ніколи не відвозили харчі в склади, а роздавали людям із рук у руки. У мене є багато фотографій і відео, як ми роздаємо людям їжу.

На початку війни ми багато людей вивезли із Херсона, із Харкова. Вивозили навіть трьохсотих і двохсотих. Тепер їжджу переважно до військових.

— А як ви долучилися до капеланського служіння?

— Я став капеланом уже після повномасштабного вторгнення Росії. Одним із перших, хто взявся за капеланське служіння на Волині, був Олександр Мельник. Він старший капелан. Тим, хто долучився до цього служіння й часто

виїжджав на схід, він виробив капеланське посвідчення, у тому числі й мені. А потім, коли я дізнався, що будуть курси капеланів у Києві, то пішов туди навчатися. Після навчання отримав ще одне посвідчення (це було 2022 року). Мене на це служіння рукопоклали брати-служителі. Так що я не самозванець, а маю братське благословення й помазання.

— Коли ви відвідуєте солдатів, то що саме їх турбує?

— Коли я приїжджаю до них на Пасху, то вони сповідаються в тому, що вбивали, що їхні руки в крові. Хлопці каються й просять, щоби Бог їм простив.

Солдати переживають за своїх близьких. Одного разу один із солдатів сказав мені, що загинули його рідні, і попросив мене помолитися за них. Я з ними щирій, тому кажу так, як розумію. Сказав, що молюся за живих і сердечно помолюся за нього, щоби Бог його зберіг. А за мертвих молитися не треба й не можна. У Біблії написано: «Людина помирає — і діла її йдуть услід за нею».

Бувало, що приходили до мене хлопці й казали, що незвінчані зі своїми дружинами, просили звінчати, бо батюшка відмовляється. Я так само кажу прямо, як є: «Не вінчаю вже одружених, бо вінчати треба тих, у кого ложе непорочне, дівчат і хлопців». Але найчастіше солдати, коли мене зустрічають, просять: «Отче, благослови». Я тоді знімаю шапку, кладу руку на голову того, за кого молюся, і кажу: «Господи, благослови його так, як тільки можеш Ти. Коли в нього є дружина, то благослови і дружину, і дітей. Поверни його живим і здоровим додому». Солдати дуже плачуть, коли за них молюся, і я з ними плачу. Вони дуже поважають капеланів і дуже часто до них звертаються.

Військові нам відкривали би більше, але в нас немає часу для довгих бесід із ними. Ми би тоді не розвезли їжу й за тиждень. Нам просто не вистачає часу. Ми возимо продукти дуже хороші, смачні — це налисники, голубці, вареники.

А вони довго не зберігаються, їх за день треба привезти і спожити. Тому наша бесіда обмежується 20 хвилинами — ми молимося, промовляємо «Отче наш» і ідемо. Тепер уже багато солдатів знають Господню молитву.

Коли я до них приїжджаю, то вони дуже радіють, особливо ті, хто з Волині. Кажуть: «Коли ти прийдеш і поспілкуєшся з нами, то ми ніби вдома побували». І ось ці три слова «ніби вдома побували» надихають мене і дають мені велике бажання відвідати кожного солдата, який на фронті, щось їм завезти, щоб вони ніби вдома побували. Щоб вони знали, що їх не забули, пам'ятають, що їх люблять. І ми солдатам кажемо, що ми за вас молимося, за вас постимо. І не так, як у православної церкви постять, коли наїдяться картоплі з олією, а ми нічого не їмо і нічого не п'ємо три дні, щоб тільки вони були живі й повернулися.

Мене знають багато солдатів, мені дякують, коли до них приїжджаю. Але я їм кажу: «Мені не дякуйте, а Богові. Я всього-на-всього раб, нічого не вартий, а роблю тільки те, що маю робити». Я їх називаю братами і синами.

А ще солдати дуже хочуть повернутися додому. Вони кажуть, що віддали би свою всю місячну зарплату, щоб хоч день побувати вдома. Їхнє найбільше бажання, щоб ця війна закінчилася, щоб повернутися додому, обійняти свою дружину і дітей, а потім піти з ними на прогулянку.

— Що вас особливо вразило у військових?

— Якось, як ми їхали на схід, то зупинилися на одному блокпосту. Ми хлопцям, які там стояли, подарували по Євангелії. Мене дуже зачепило, що вони, взявши Боже Слово, зняли шапки, перехрестилися три рази й поцілували його. Я їм запропонував помолитися — і вони не відмовилися, знову поскидали шапки й молилися разом із нами.

А одного разу на автозправці підійшов до мене солдат — і попросив помолитися. Молюся за нього і відчуваю,

що його торкається Дух Святий. Ми тоді обнялися як брати і навіть обмінялися телефонами.

Полицейські на блокпостах, коли бачить, що ми — капелани, буває, що вклоняються нам.

А ще вражає совісність солдатів. Якщо в них надлишок їжі, то вони її не викинуть, а віддадуть собакам і котам. Дуже багато бродячих собак і котів, і солдати їх люблять. Вони їх не ображають.

— Ви розмірковували над тим, чому почалася ця війна? Чи бачите в цих подіях духовний підтекст?

— Я бачу, що ця війна не дарма розпочалася. У мирний час такі люди, які тепер приходять до Бога, не покаються б. Я нещодавно був на похоронах Миколи — одного з воїнів, який щиро повірив у Бога. Там я сказав, що написано: «Хто покличе ім'я Господнє — той спасеться». Микола також звернувся до Господа — і отримав спасіння, як той розбійник на хресті. Завдяки таким хлопцям, як Микола, ми мирно й спокійно живемо».

Тепер, коли спілкуєшся із солдатами, то не можеш сказати: я євангельський християнин — тому віруючий, а ви невіруючі. Тепер усі солдати віруючі. Я ще жодного разу не чув, щоб солдат сказав мені: «Я не хочу з тобою молитися, бо нема ніякого Бога». Солдати дуже-дуже набожні, особливо коли по них б'ють росіяни. Тоді вони не просто моляться до Бога, вони кричать, як можуть. І свідчать, що Бог чує їх і береже у край критичних ситуаціях. Та навіть якщо вони славлять Бога й формально, то Він і тому радіє. Так мені було відкрито.

Господь допустив цю війну, щоб люди побачили, як написано в пророка Малахії, різницю між праведником і нечестивим, між тими, хто служить Богові, і тими, хто не служить. Бог нас випробує. Коли ми нічого не робимо людям, то не робимо й Богові. Сьогодні ми повинні робити добро особливо ревно.

**Розмовляв
Василь МАРТИНЮК**

КОНФЕРЕНЦІЯ

«ВИ СВІТЛО ДЛЯ СВІТУ»

ЗВІТНА ПАСТОРСЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ УЦХВЕ

Продовження, початок на стор. 1

Доктор Вільям Вілсон три години чекав своєї черги на митниці для в'їзду в Україну. Але все-таки приїхав на пасторську конференцію УЦХВЕ. Він у своїй проповіді наголосив на силі й невтомності Бога, на Святому Дусі, Який дає нам силу. Але диявол хоче позбавити церкву сили Божої. Це він робить через розділення, відволікання уваги на другорядні справи, нав'язування подвійних стандартів, лицемірства, страху, паніки, розчарування та інших деструктивних почуттів. Наприкінці своєї промови служитель закликав бути міцними, сміливими та звершив молитву за служителів, щоб вони прийняли силу Святого Духа для служіння Богові та людям.

Заключну проповідь першого дня конференції виголосив Михайло Паночко. Він наголосив, що Бог має особливий план для України, і Українська Церква Християн Віри Євангельської є світлом саме для України. «Доля України в руках нашого Бога. До Нього ми йдемо, Йому принесімо щире подяку, а також наші благання за український народ», — такими словами Михайло Паночко закінчив свою промову й запросив присутніх до молитви.

Другий день конференції (23 травня, четвер)

Другий день конференції розпочався о 9:00 ранковим зібранням. Його вів Віктор Вознюк. А співом супроводжував гурт «Левит» із Луцька. На тему гасла з'їзду проповідував Олександр Коток, голова Рівненського обласного об'єднання УЦХВЕ.

Ростислав Мурах, старший пресвітер Хмельницького обласного об'єднання УЦХВЕ, у своїй промові висловив 7 побажань присутнім служителям. Зокрема такі: пильнуймо молитви і слова; даваймо місце Святому Духу; пильнуймо себе; пильнуймо отари; пильнуймо того, над чим працювали; цінуймо одне одним, любімо братство, біймося Бога; не опускаймо рук.

Доктор Вільям Вілсон провів семінар на тему «Світове п'ятдесятництво». Він підбадьорював українців, що п'ятдесятники в цілому світі моляться за Україну, що війна закінчиться. Один із акцентів, на якому наголошував спікер — Ісус наказав принести Добру Звістку не просто цілому народу чи місту, а кожній окремій людині. Після семінару голова Світової п'ятдесятницької спільноти провів брифінг для християнських журналістів. Обговорили, зокрема, виклики та перспективи п'ятдесятницького руху, питання розвит-

ку християнських медіа та освіти, стосунки українських та російських п'ятдесятників.

Після перерви розпочалася звітна частина конференції. Про служіння в Україні звітували старший єпископ Анатолій Козачок та його заступник Віталій Яцюк, про служіння в Європі — Юрій Веремій. За фінанси відзвітували скарбник Михайло Паночко, а також голова ревізійної комісії Віталій Зозуля. Однією з реформ, яку підтримала конференція, стало створення Фінансового комітету братерства. Його головою обрали заступника старшого пресвітера Рівненського обласного об'єднання УЦХВЕ Олександра Чернюшка. Після звітів та голосування делегати вишуквалися для загального фото та вирушили на обідню перерву.

По обіді Олександр Попчук провів семінар «Етика служителя у використанні духовних дарів». Наступний семінар викав Віктор Вознюк, який розглянув інші аспекти служительської етики. Далі відбулася панельна дискусія. Її координував керівник Департаменту молодіжного служіння Володимир Черняк, а учасниками були Анатолій Козачок, Віктор Вознюк, Олександр Коток та Михайло Мокієнко (старший). Дискусія включала кілька секцій, зокрема: моральний авторитет служителя,

підготовленість до душеопікунської праці, місійна спрямованість Церкви.

Третій день конференції (24 травня, п'ятниця)

О 9:00 почалося ранкове зібрання. Його розпорядником був Володимир Бобик. Служив хор із Маневич, проповідували старший пресвітер Дніпропетровського обласного об'єднання УЦХВЕ Михайло Мокієнко та Михайло Паночко.

Чи не найважливішою частиною конференції стала презентація стратегічного бачення УЦХВЕ, розробкою якого займався колектив старших служителів та аналітиків впродовж кількох місяців. Плоди їхньої праці знайшли своє відображення у посібнику «Місія, бачення, цінності УЦХВЕ», який отримав кожен учасник конференції.

Координатор новоствореного напрямку служіння стратегії та розвитку Іван Білик зробив вступ, розповівши яким чином та з якою метою розробляли проект. «Ми вивели такий термін як «колективний розум УЦХВЕ» — коли всі ми своїми думками формуємо цілісне спільне розуміння. Ми опитали 20 старших пресвітерів, 12 керівників департаментів, 17 освітян, 12 пасторів, керівників місій та інших служб. Після цього ми пройшли 10 етапів обробки інформації, щоб

максимально чітко сформулювати тези, які ввійшли у той документ, який ви сьогодні тримаєте у своїх руках», — розповів він.

Анатолій Козачок представив стратегічне бачення УЦХВЕ у своїй доповіді «Братерство майбутнього». Власне, презентований проект включає чотири стратегічні ініціативи УЦХВЕ: розвиток доктринального виховання і освіти; розвиток зовнішньої та внутрішньої місії; розвиток душеопікунства та пасторського піклування; розробка стратегії біблійно-богословської освіти. Старший єпископ наголосив, що розробка стратегічного бачення — історичний момент для п'ятдесятницької церкви, який суттєво вплине на її майбутнє. Також передбачається реформування і об'єднання деяких департаментів УЦХВЕ згідно з спільними цілями.

Програму третього дня конференції вирішили скоротити для зручності делегатів. Тож після молитви за капеланів, яку звершив керівник Соціального департаменту В'ячеслав Когут, старший єпископ Анатолій Козачок виголосив заключне слово про силу П'ятдесятниці. Після молитви делегати з'їзду отримали подарунки, пообідали та, розпрощавшись, вирушили додому.

Василь МАРТИНЮК

ВИПУСК МІСІОНЕРСЬКОЇ ШКОЛИ "ГОЛОС НАДІЇ"

14 травня 2024 року в м. Сколе відбувся випуск чергової групи студентів місіонерської школи «Голос надії». Це 12 молодих людей із різних регіонів України, які протягом 8 місяців опанували богословські та практичні дисципліни, зокрема гомілетуку, герменевтику, місіологію, пасторологію, есхатологію, пневматологію, огляд різних книг Біблії, огляд релігій світу, історію церкви, християнську етику, медіаслужіння, душпастирське служіння, а також пройшли курс школи практичного євангелізму.

Урочисте богослужіння, присвячене закінченню навчання, відвідали служителі УЦХВЕ, зокрема старший пресвітер Львівщини Володимир Якимів, керівництво місії — директор Микола

Синюк, його заступники Віталій Оніщук та Євген Мельничук, відповідальний за місіонерську працю на Житомирщині Сергій Тарасюк, а також батьки випускників.

Студенти висловлювали свою вдячність керівництву місії та ди-

ректору школи Івану Онисіву, служачи співом та грою на музичних інструментах. «Впродовж навчання Господь працював над кожним із нас. Кожен із нас змінився, і ці зміни видно», — кажуть випускники місіонерської школи.

Микола Синюк мотивував

майбутніх місіонерів спішити до вічної цілі високого поклику Божого в Христі Ісусі: «Апостол Павло свого часу сказав: «Моє життя — то Христос!» У нього з'явилася нова ціль. Є земні цілі — стати чемпіоном у спорті чи досягнути вершин в науці. Але є вічна ціль, заради якої варто боротися».

Віталій Оніщук надихав бути добрим воїном Ісуса Христа, цитуючи Послання до Тимофія: «Отож, сину мій, зміцняйся в благодаті, що в Христі Ісусі вона! А що чув ти від мене при багатьох свідках, те передай вірним людям, що будуть спроможні й інших навчити. А ти терпи лихо, як добрий вояк Христа Ісуса! Бо жаден вояк не в'яжеться в справі життя, аби догодити тому, хто військо збирає».

Володимир Якимів закликав випускників постійно шукати зустрічі з Ісусом Христом, шукати Його помазання у Писанні, у молитві, у таємній кімнаті, у зібранні святих.

«Перед вами новий етап життя і служіння, — зауважив Сергій Тарасюк. — Дуже хотілося б, аби в усіх сферах вашого життя ви подобалися Богу. Прикладайте зусилля для цього. Нехай перед вашими очима буде написаний портрет християнина, до якого потрібно прагнути».

Випускників спрямують на місіонерські точки «Голосу надії» та «Доброго самарянина» у Сумській, Полтавській, Рівненській, Чернігівській та Львівській областях.

Фото Віктора Мокійчука

СВІДЧЕННЯ

БОГ МОЇХ БАТЬКІВ
СТАВ МОЇМ БОГОМ

— Алло, ви народилися в особливій сім'ї: ваш тато пастор, а ще ваші батьки виховують сина із синдромом Дауна. Як це жити й виховуватися в християнській сім'ї служителя? А також як ваші батьки прийняли такий виклик долі — «сонячну» дитину?

— Збоку може здаватися, що легко жити в християнській сім'ї. Мовляв, а що тобі — віруюча з дитинства, завжди в церкві, батьки беруть від гріха. Воно й так, якщо не брати до уваги потреб і переживань, які має кожна людина.

Із діда-прадіда в нашій сім'ї завжди говорили про Ісуса. Пам'ятаю наші вечірні молитви з татом і мамою. Ми ніколи не лягали спати без цього. Тато завжди читав історії з Біблії, розповідав чи читав повчальні життєві історії. Були вечори, коли не було тата, бо ж він як служитель мав безліч справ, то це робила мама. Тож я добре знала більшість історій із Біблії. Тато завжди вчив бути вдячними, бути людьми. І саме батьки вклали в нас справді щире бажання відвідувати церкву. Нині дехто нівелює це, каже, що не варто змушувати до цього. Хочу сказати, що я завжди ходила на зібрання охоче.

Оскільки я найстарша, то дуже добре пам'ятаю народження братика з синдромом Дауна. Я бачила, як батьки проходили це випробування. Вони дали братові все, що могли — доклали безліч зусиль для його розвитку й адаптації. Було, що навіть винаймали вчительку, щоб займалася з ним. Дехто, спостерігаючи збоку, казав: «Та нічого з цього не буде, він нічого не навчиться». Але брат знає літери, уміє

рахувати.

Я, відколи почула термін «сонячна дитина», завжди замислювалася, чому так кажуть? Але насправді так і є — у нього завжди хороший настрій. Навіть тепер, коли ми всі повиростали й маємо свої сім'ї, він дуже радіє, коли до нього приходимо. Він завжди обніме, посадить за стіл, ніколи не відпустить нас без чаю. Ми його дуже любимо. І я навіть не уявляю, як би ми без нього жили, або що було б, якби він був іншим.

Правда, у дитинстві я молилася, щоби Бог його зцілив. Хоча, підростаючи, розуміла: якщо таке відбудеться — то це буде чудо на весь світ. Я бачила, як хвилюється мама. А особливо за те, що буде з ним і хто доглядатиме його, як їх не стане. І я тепер, ставши мамою, розумію її хвилювання, хоча ми завжди казали: «Мамо, не хвилюйся! Ми його доглядатимемо».

— Буває, коли приходять випробування в чисть життя, люди кажуть: «Оце вам за те...» або інші якісь слова. Та й сама людина може похитнутися у вірі. Ви, дивлячись на батьків, не бачили в них розчарування?

— Щиро скажу, що було всяке. Я бачила, як мама закривалася в кімнаті й плакала. Іноді я відчувала, що вона переживає упадок фізичних сил. Але вона стійко пройшла це все. Так, люди багато чого говорили. Я думаю, що це було важко. Але це їх формувало, допомогло їм зростати духовно. Так Господь працював із ними.

— Чому я запитую про батьків? Бо розумію, що саме на

їхньому прикладі ви бачили, як треба проходити випробування. І в свій час, коли у ваше життя також прийшло випробування після народження доньки Асі, ви також змогли гідно пройти його.

— Я завжди знала про Бога. Не було такого часу, коли я не чула про Нього. Це був Бог мого тата і моєї мами — навіть так скажу. А особисто моїм Господом Він став у моїх випробуваннях. От навіть і ця історія з Асею настільки мене зблизила з Господом, що тепер я дуже дякую Богові за те випробування. Через роки я вже можу спокійно сказати так, хоча насправді це усвідомлення не завжди давалося легко.

— Розкажіть про ситуацію зі своєю донечкою та про те, які обставини спонукала вас по-справжньому шукати Бога?

— Четверта дитинка, Ася, у нашій сім'ї народилася 1 січня. Вагітність була легкою й пологи теж були відносно дуже легкі. Через три дні я вже була вдома. Ася була дуже симпатична, коли народилася. Ми дуже раділи. Але десь на сьомий день я помітила на її ручках прищипки. Потім вони з'явилися на ніжках і по тілу. Я подумала, що це алергічна реакція на щось, що я з'їла. Медсестра, яка приходила до нашого дому, сказала, що це також може бути реакцією на пральний порошок. Я змінила і харчування, й порошок. Але прищипки все одно з'являлися. Дитинка вся вкрилася ними.

Тому я звернулася до лікаря. Мені сказали, що можуть бути проблеми зі шлунком, і призначили

купку аналізів та уколів. Через певний час я відчула, що страшно такій маленькій дитині колоти стільки уколів, і, написавши відповідну розписку, забрала доньку додому. Ми запросили батьків (мої та чоловікові батьки — служителя) і пастора нашої церкви. Вони помазали дівчинку оливкою, щиро помолитися за неї. Але прищипки не зникли.

Хвороба прогресувала настільки, що мені ставало страшно від того, що я бачила. Ті прищипки зливалися у великі плями, які мені здавалися схожими на згадану в Біблії проказу. Тіло вкривалося кірочками, які відпадали, утворюючи ранки. І тіло дитинки мало гнійний запах.

Донечка дуже плакала, і я разом із нею. Але добре було те, що вона охоче їла. Звісно, ми шукали лікаря, який міг би нам дати якусь пораду. У нас був знайомий літній лікар. Він оглянув Асю, запитав, чи вона їсть. А після моєї ствердної відповіді сказав: «Значить, буде жити». Оскільки в мене від хвилювання зникло молоко, він порадив нам обрати гіпоалергенне харчування й купати доньку в різних травах. Ранки підсихали, але разом із тим утворювалися й нові.

Оглядаючись назад, я розумію, що це були дні та ночі мого духовного росту, формування моїх дуже близьких стосунків із Богом.

— Почувши цю історію, багато мам скажуть: та майже всі діти чимось хворіють. Тут нічого незвичайного немає. Але, я вважаю, що незвичайною була ваша реакція на ці труднощі.

— Нас тато завжди вчив: «Навіть якщо вам дуже-дуже важко, знайдіть за що подякувати Богові». І це дуже сильно мені допомагало. Я дякувала Богові за все: за те, що та дитинка народилася, що я її побачила. Бували дні, що подумки я готувала себе й до найгіршого закінчення. Розуміла, що дитинка може померти, бо її тіло дуже сильно гнило, а помічного лікування ніхто не міг підібрати, бо не могли встановити діагнозу.

— Що Бог говорив у цій ситуації до вашого серця? Ви відчували його порядок?

— Я тоді відчула Господа так, як ніколи. Мені здавалося, що Бог біля мене, що ніби Він кладе на мене Свою руку. І це по-особливому прив'язало мене до Нього. Він став справді моїм Богом.

Після того було дуже багато інших переживань, боротьби. Але мені вже було набагато простіше їх долати. Саме в цих випробуваннях із донечкою зародилася моя особлива любов до Бога. І це відбулося навіть не в день хрещення, як би це дивно не звучало.

Ще один дуже цікавий випадок. Ми з чоловіком, молячись, казали: «Боже, якщо ти зцілиш нашу дівчинку — і не лишиться навіть сліду цієї хвороби, то це буде найбільше чудо». Тепер шкіра нашої доньки Асі ніби оксамитна. Вона, якщо порівняти з усіма нашими доньками, має найкращу шкіру — і це не перебільшення. Це справді Боже чудо!

Розмовляла
Галина ФУРМАН

РОЗШИРЕНА РАДА МІСІЇ

9 квітня 2024 року в Луцьку відбулася розширена рада місії «Голос надії». В головному офісі зібралися відповідальні за місіонерську працю в різних регіонах України та керівництво місії.

Надаючи загальну інформацію щодо роботи «Голосу надії», директор Микола Синюк зазначив, що сьогодні в місії працює 342 місіонери (320 — в Україні, 22 — в Європі). Відповідальні ділилися інформацією щодо ситуації в регіонах.

Загалом, місіонери стабільно працюють на відкриття нових церков, регулярно проводять водні хрещення, рукопокладають нових служителів. Зокрема, повсюдно продовжується дитяче служіння (недільні школи й табори), реабілітація алко- та наркозалежних, вуличне благовістя з роздачею християнської літератури, розвиваються гуманітарний та соціальний напрямки у співпраці з органами влади. Волонтери та капелани іздять служити цивільним та військовим у прифронтовій зоні. Місіонери працюють в інтернатах (зокрема, там, де перебувають діти з оку-

пованих територій), закладах для реабілітації військових, виправних колоніях, циганських таборах, роздають Нові Завіти в школах.

Серед успішних проектів, які діють нині, згадували: «Словом та ділом» (Житомирщина), «Доброго теслю» (Хмельницьчина), «Євангелію в кожен дім» (Івано-Франківщина). Також у низці регіонів працюють благодійні пекарні, які роздають хліб для малозабезпечених. Відповідальні в регіонах працюють над систематизацією місіонерського служіння, виробленням спільної стратегії, організують навчання для служителів, дитячих працівників, сурдоперекладачів.

Особливу увагу приділили обговоренню служіння в областях, які межують із фронтом. На Харківщині через загрозу повторного наступу виїжджає населення, призупинене будівництво домів молитви, при цьому люди продовжують іти до церкви. Місіонери Сумщини працюють в умовах постійних обстрілів, попри це, за останній рік в області було охрещено 93 людини (51 з них — місіонерами), це найбільша кількість за весь час. Під

обстрілами доводиться служити і місіонерам Запорізької області, вони регулярно відвідують прифронтові села та військовослужбовців — за рік здійснили близько 70 виїздів. На Дніпропетровщині ситуація не менш напружена, проте за останній рік в області хрестили 36 чоловік, 12 з них — у Нікополі, який постійно зазнає бомбардувань.

Серед іншого учасники наради обговорили важливість регулярних зустрічей місіонерських команд в регіонах, вироблення спільного бачення та глибшого усвідомлення цільої служіння, духовної підтримки місіонерів, співпраці з обласними об'єднаннями та місцевими церквами. Зупинилися на кадрових питаннях та питаннях комунікації між відповідальними та керівництвом місії. Окреслили перспективи виходу служіння за межі українського контексту, співпраці із закордонними місіями. Також зазначили орієнтовні дати майбутніх конференцій місіонерського відділу в Рівному, Хмельницьку, Полтаві.

Директор «Голосу надії» Микола Синюк зупинився на загальних

ідеях, які колись лягли в основу місії: місія — це поклик і посвята для поширення Євангелії і заснування нових церков; наше бачення — бути авангардом церкви в питаннях апостольського служіння; наше завдання — не тільки координація, фінансування, адміністрування, скільки духовний вплив і безпосередня праця на місіонерському полі; наше завдання — дбати про усвідомлення і виконання Великого Доручення усією Христовою Церквою, об'єднувати і консолідувати для досягнення цієї мети людей і ресурси; прислухаючись до керівництва Святого Духа, іти туди, де є потреба.

Крім того, служитель зауважив 5 перспективних напрямків розвитку, актуальних саме тепер:

— акцент на нових місцях

служіння з новими людьми;
— розвиток напрямку освіти (вузькопрофільний місіонерський інститут);

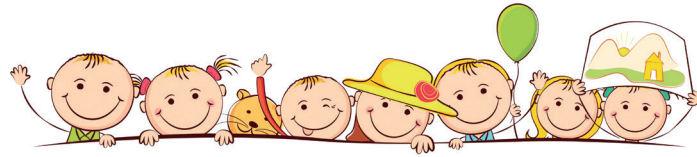
— розробка практичних механізмів ефективної співпраці з церквами та об'єднаннями церков;

— розбудова співпраці зі світовими місіонерськими організаціями;

— новий рівень медіа-служіння, ефективна пропаганда ідей місії.

«Незважаючи на обставини, в яких сьогодні живемо, ми маємо з молитвою планувати наше служіння і з Божою допомогою виконувати його. Вірна нас не змінює, війна показує, хто ми є насправді» — сказав у своїй заключній промові Микола Синюк. Зустріч завершилася молитвою за місіонерів та керівництво місії.

Димчя сторінка

Димчя сторінка

Вишенька

Оповідання

Настала весна. Ласкаве сонечко зігріло вишню. Деревце потягнулося після довгого зимового сну, розправило свої гілочки і стало готуватися до своєї улюбленої роботи. Потрібно стільки встигнути до літа: дати життя листочкам, прикрасити себе квіточками, допомогти їм стати плодами-вишеньками; спостерігати за пташенятами в гнізді, звитому на гіллі, щоб не випали, бува, зі свого прихистку, а ще ховати їх від дощу й вітру!

Не будемо заважати працювати вишневому дереву, краще послухаємо, про що шепочуться бруньки на його гілочках.

— Ох, швидше б, швидше б відкритися — тісно нам стало в цій товстій коричневій сукні!

— Так, - так, я вже одягаюся в зелененьке, а коричневе опадає!

Нарешті бруньки стали зелененькими листочками. Як же їм хотілося побачити світ і як раділи вони, коли бажання здійснилося! Згодом сталося ще одне диво: між листочками з'явилися чудові білі квіточки. Листочки приязно поставилися до них і всі разом стали дружити.

Серед квітів була одна квіточка-малюк, яка дуже-дуже хотіла стати корисною.

— Ох, шановний листочку, скажіть, ви якусь користь приносите?

— Так, я допомагаю дереву дихати!

— А я?

— А ти дуже гарна і милуєш око!

— Ох, мені так хочеться бути не просто гарною, а приносить комусь користь!

І квіточка стала думати, що б їй доброго зробити...

До неї прилітали бджілки — вона давала їм пилок. Ста-

рому джмелеві дозволила відпочити в тіні пелюсток. Але цього було замало, вона мріяла про щось важливіше!

Минув час, і наша подружка перетворилася на вишеньку. Спершу в неї обпали пелюстки, і вона злякалась...

— Ох, друже-листочку, як я тепер буду жити? У мене немає тепер ні пилку, ні пелюсток...

— Не засмучуйся, подружко моя! Ти тепер — зелененька вишенька!

— Яка радість! Я буду рости й стану гарною та смачною! Як же зрадіють люди, коли поласують мною! А ти, друже-листочку, на кого перетворишся?

— Я згодом стану жовтим і впаду з дерева.

— Ой, бідолашний, і ти не зможеш бути корисним?

Листочок посміхнувся. Хотів щось сказати, але тут раптом пішов дощик, і листочки та молоденькі вишеньки стали вмиватися.

Щодня вони харчувалися сонячними промінцями і соком, яким напувала їх мама-вишня; умивалися дощикою і мріяли, хто ким стане.

— Я хочу, щоб мене з'їла дитина...

— А я хочу бути в компоті...

— А я — у варенні...

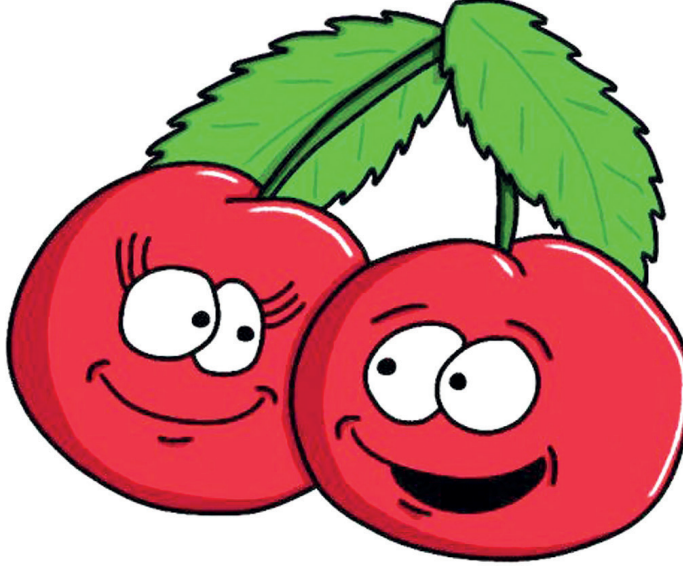
— А я буду сухофруктом...

Наша ж вишенька думала: «Будь-чим стану, аби тільки бути корисною!»

Згодом наші вишеньки стали соковитими, червоними...

— Які чудові вишні! — раділи діти. Вони зібрали їх і з задоволенням з'їли.

— Смачно!

«Які щасливі вишеньки! — подумала наша вишенька. — А мене не помітили...»

Незабаром прийшли люди з кошиками і зібрали частину вишень.

— Чудове буде варення, — перемовлялися вони між собою.

— Ой, моїх подруг зібрали, а мене не помітили. Як же мені хочеться бути корисною, стати в пригоді кому-небудь!

І наша вишенька ще старанніше харчувалася, пила і вмивалася.

Якось ранком прилетіли птахи, вони стали клювати вишеньки.

— Ох, раптом вони мене склюють, і я не стану в пригоді людям... — злякалася вишенька й сховалася за листочок.

Минали дні, були зібрані вишні і на компот, і на сухофрукти, а наша вишенька залишалася непоміченою. Вона доклала дуже багато зусиль, проте її не помічали...

Ось уже й листочки стали падати з дерева...

— Я не хочу просто впасти на землю, — плакала вона, — пташки, пташки, з'їжте мене! Нехай я хоч вам стану в пригоді. Ну, куди ж ви?

— Вони на південь полетіли, — відповів друг-листочок.

Настав день, коли наша вишня впала.

— Ох, я падаю!.. Нікому я не потрібна...

Вишня впала, а зверху її вкрив друг-листочок. Вишенька заснула. День при дні падав сніг... Минали тижні й місяці... І нарешті знову прийшла весна!

Вишенька розплющила очі — і що ж? Виявляється, червона сукня її зникла, залишився тільки каміньчик, а з нього... пробивається паросток! Паросток нового вишневого дерева!

Впродовж усієї зими вишеньку вкривали листочки, годували її, адже вони, впадши на землю, поступово з'єдналися з нею і перетворилися на ґрунт.

Паросток ріс, міцнів, пускав коріння, трудився — і через кілька років став вишневим деревом... Незабаром на ньому з'явилися перші квіточки!

Наша колишня вишенька-малечка плакала від радості! Здійснилася її мрія стати корисною! Та ще й так здійснилася, як вона навіть уявити не могла!

Одного разу до вишні прийшла дівчинка, сіла під нею.

— Яка ти гарна, вишенько! А я — звичайна дівчинка. Як я хочу бути корисною! (Отут наша вишня посміхнулася — дівчинка їй відразу сподобалася). У нас у недільній школі деякі діти чудово співають, а я не вмю так гарно співати... Віра й Оленка добре відповідають на уроках... А я соромлюся... Як же я можу бути корисною для Бога?

Дівчинка заплакала, а по-

тім стала молитися. Вона довго молилася: спершу крізь сльози, потім тихо і, нарешті, радісно вигукнула:

— Слава Богу! Я знаю, що робитиму! Я буду молитися щодня за Сашка й Іринку... Вони перестали ходити до церкви... Вони забули про Бога...

Відтоді не було й дня, щоб вишня не чула молитов дівчинки за дітей. За цей час встигли дозріти плоди, їх зібрали... От уже й листочки почали опадати з вишні...

Якось дівчинка знову прибігла до дерева:

— Ох, дорога вишенько, яка я щаслива! Сашко та Іра сьогодні прийшли до церкви й покалися! Вони розповідали, що останнім часом, особливо вечорами, дуже хотіли знову бути з Богом — ніщо інше їм уже не втішало... Обоє, як і колись, стали читати Біблію! Я довго молилася за них, але нехай це буде моєю таємницею — моєю й Бога! Мені так приємно, що моя молитва почута! Я завжди тепер буду приходити сюди й молитимусь, адже потрібно молитися багато про що!

Справді, дівчинка щовечора приходила й молилася то за недільну школу, то за братика, то за когось із друзів. І про себе — щоб не залишати служіння Ісусу.

Цієї зими вишеньці снилася дівчинка і її молитви. А коли знову настала весна, вишня прокинулася. І як же вона здивувалася, побачивши, що дівчинка молиться вже не сама, а з подругою!

Тепер вишня часто бачила, як до дівчинки в сад приходили друзі, ділились і горем, і радістю, разом молилися, разом читали Біблію.

Так, наші бажання можуть здійснитися, але вони повинні бути гарними і подобатися Богові!

Наталія ПОПОВА

Завдання

Мати бажання важливо. Без них життя стає безцілним та нецікавим. Але важливо, щоб наші бажання були приємні Господу. Бо Бог зважає на їх й виконує ті, здійснення яких піде нам на користь і Йому на славу.

Прочитайте, що сказано про бажання в Біблії (користуйтеся перекладом Івана Огієнка). Вставте пропущені слова. Знайдіть їх у таблиці. З літер, що залишилися, складіть і продовжте нижче розпочатий уривок із Біблії про людські бажання.

«Господи, _____ ю».

1. «Виконане побажання _____ душі» (Пр. 13:19).

2-3. «Знаю бо, що не живе в мені, цебто в тілі моїм, _____; бо бажання лежить у мені, але щоб _____ добре, того не знаходжу» (Рим. 7:18).

4. «Бажання, що сповнюється, це _____ життя» (Пр. 13:12).

5. «Ти (Господи) йому дав бажання _____ його, і прохання уст його не відмовив» (Пс. 20:3).

6. «Бажання безбожних _____!» (Пс. 111:10).

7. «Бажання _____ чуєш Ти, Господи» (Пс. 9:38).

8. «Хай Господь буде _____ твоя, і Він сповнить тобі твого серця бажання!» (Пс. 36:4).

9. «Ні про що не турбуйтеся, а в усьому нехай виявляються Богові ваші _____ молитвою й проханням з подякою» (Фил. 4:6).

В	П	Р	И	Є	М	Н	Е	С
І	Б	А	Ж	Д	О	Б	Р	Е
В	И	К	О	Н	А	Т	И	А
Н	Н	Д	Е	Р	Е	В	О	Я
С	Е	Р	Ц	Я	М	О	Ї	П
Е	З	А	Г	И	Н	Е	Р	Е
П	О	Н	И	Ж	Е	Н	И	Х
Д	Т	О	Р	О	З	К	І	Ш
Б	Б	А	Ж	А	Н	Н	Я	О

ПОЕЗІЯ

У видавництві «Терен» вийшла друком перша збірка віршів «На струнах вдячності» Ігоря Поповича. Як зазначено в анотації до книги, у ній «переплетені стани душі автора: удячність Богові та близьким людям, прославлення Творця і Спасителя, оспівування рідного краю та небесної Країни, переживання від Божої присутності».

Вітаємо брата Ігоря з «ластівкою» і зичимо творчої наснаги для нових поезій та книг!

БУДЬМО ЩЕДРІ НА ЛЮБОВ

Даруймо, любі друзі, всім любов,
Нехай життя усмішками заграє,
Щоб люди всі позбулися оков
Гріха й страждань! Хай доля щастям сяє!
Не будемо скупими на любов.
Вона в серцях для того пробуває,
Щоб людям дарувати знову й знов.
Від дотику її все оживає.
Її несімо ближньому щодень –
Любові забагато не буває.
Вона – скарбниця радісних пісень,
В холодних душах літом забуває.
Тож будьмо, друзі, щедри на любов.
Вона в нащадках піснею озветься,
Немов Дніпро, тектиме стрімголов
І морем щастя й радості озветься.
Тож нині будьмо щедри на любов.
Перед Всевишнім схилюмо коліна,
Щоб в кризі зла ніхто не захолює,
Нехай в любові тоне Україна!

МИТЬ ЄДНАННЯ

Люблю ту мить, в якій лиш я і Ти.
У ній і простота, і урочистість.
Таких ще митей більше не знайти,
Де почуття аж кришталево-чисті.
В ту мить серця забились в унісон:
Твоє святе й моє зболіле, грішне.
В цю ніч не смів наблизитися сон,
Щоб почуття не задрімали ніжні.

В цю мить єднання сказано усе,
Відомим стало досі все таємне...
І каяття вже прощення несе
Душі гріховній дотиком приемним.
О, ця єднання незабутня мить –
Несе світання, зрошене сльозами.
Від болю серце більше не щемить –
Любов дарує зцілення бальзами.

КРИНИЦЯ

Небо зорями рясно іскриться,
Сяйво шле до похилих осель.
Одиноко сумує криниця,
Невблаганно скрипить «журавель».
У його вже старечому скрипі,
Чути відгомін пройдених літ,
Що лунали в печальному схлипі,
У піснях, що вплітались у цвіт.
В тому скрипі – і плач, і зітхання,
В ньому радісний сміх дівчорі
Та освідчення щире в коханні,
Що лунало нічної пори.
В ньому відгомін вдячності чути
За джерела, за краплі дощу.
Тим, хто спрагненим був, – не забути
Ту криницю, де пив досхочу.
І сьогодні криниця чекає,
Джерелом не замуленим б'є.
Хтось до неї іще завітає
Та водиці у спеку поп'є.
Щедро всіх до себе закликає
Скрипом-піснею з вуст «журавля».
Хоч село вже давно відмирає –
Подорожніх чекає здала.

ОГОЛОШЕННЯ

50 РОКІВ Урочиста подія з нагоди ювілею гурту «Давидюки»

РІВНЕ
07.06 / 18:00
палац культури
«Текстильник»

ЛЬВІВ
12.06 / 18:00
церква ХВЕ
«Голгофа»

ЛУЦЬК
15.06 / 18:00
волинський
обласний театр

Цього року музичний гурт «Давидюки», який понад пів століття тішить людей якісною християнською музикою та на піснях якого виросло вже не одне покоління християн, організовує в Україні своє ювілейне святкування «50+».

Гурт створили в США сини українських емігрантів, коли 16-річного Джорджа Давидюка запросили до спільного співу Іван Попович і Павло Ходньович. Незабаром був записаний перший музичний альбом «Небесна країно, до тебе я лину». Тепер творча спадщина гурту велика й нараховує 27 альбомів.

Із часу свого заснування «Давидюки» побували в Україні понад 100 разів із евангелізаційною та благодійною метою.

Із нагоди своєї 54-річної історії «Давидюки» проведуть три святкові зустрічі з українцями - у Рівному, Львові та Луцьку.

Запрошуємо приєднатись до заходів у найближчому до вас місті.

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ

КРОСВОРД

По вертикалі:

1. Перше місто царювання Німрода. 2. Батько апостола Матвія. 3. Там Уззу поразив Господь. 4. Там Ілля поміг бідній вдові. 6. Місто, побудоване Амврієм. 10. Син Якова. 11. Місто, у якому жив кривий син Йонатана. 14. Місто на Кіпрі. 15. Плід духа. 16. Царедворець фараона, купив Йосипа. 19. Над шкінією вдень була ..., а вночі вогонь. 20. Місяць за єврейським календарем.

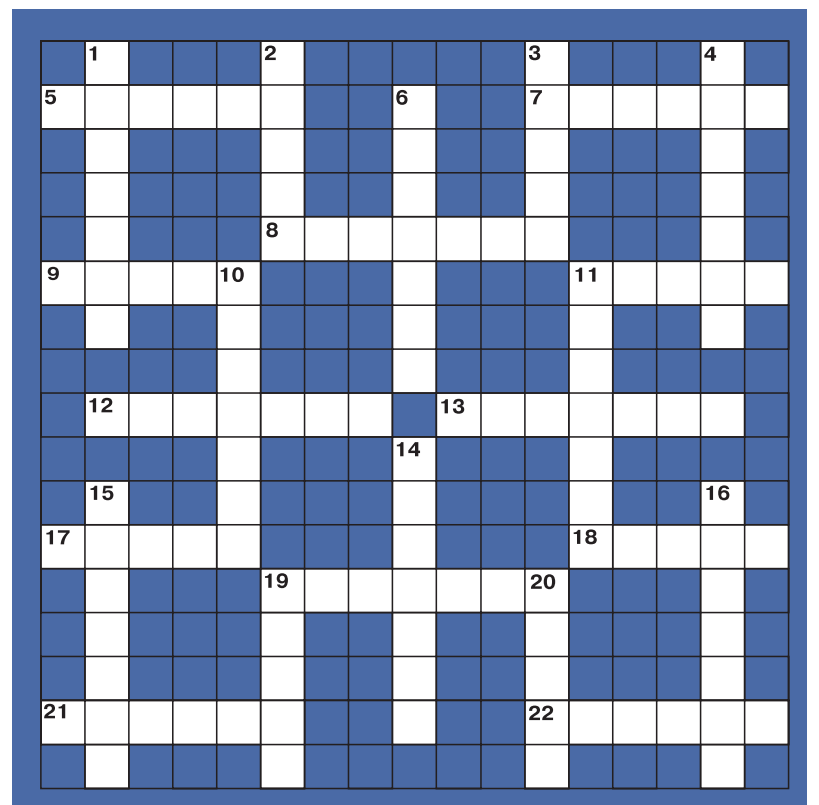
По горизонталі:

5. Місто проживання Авігаїл. 7. Внук Нахора, сьомий нащадок Сима. 8. Син Саула. 9. Дорогоцінний камінь у нагруднику первосвященника. 11. Дрібна монета. 12. Один із семи князів Персії. 13. Ознака від Бога, що не буде більше потопу. 17. Брат Ревеки. 18. Північний кордон, до якого вивідувачі оглядали землю Ханаана. 19. Місто, у якому проголошене «горе». 21. Грецька срібна монета. 22. Один зі священників, що сурмили, як переносили ковчег із дому Овед-Едома.

Відповіді на кросворд, розміщений у №3 (березень), 2024 р.

По вертикалі: 1. Ступа. 2. Сіхар. 3. Полова. 4. Ашкеназ. 6. Арарат. 9. Іссахар. 12. Дізагав. 13. Ламех. 14. Невід. 17. Молитва. 18. Сілоам. 19. Йордан. 23. Лахіш. 24. Аттай.

По горизонталі: 3. Проста. 5. Гілбоа. 7. Проказа. 8. Аввім. 10. Авнер. 11. Аднах. 15. Патмос. 16. Ховрах. 20. Шіфра. 21. Калах. 22. Авдон. 25. Аметист. 26. Матвій. 27. Пармен.

Газета друкується на добровільні пожертви і розповсюджується безкоштовно
Пожертви на газету надсилайте: Релігійна організація «Християнська місія «Голос надії»
Розрахунковий номер: UA65305299000026008020806717,
 в Приватбанку м. Луцька. Код 13359754,
 або на **картковий номер:** 4246 0010 0405 2795,
 з поміткою: «Пожертвування»
 Редакція не завжди поділяє думки авторів матеріалів, що друкуються
 Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються
 При передруку матеріалів посилення на газету
 «ГОЛОС НАДІЇ» обов'язкове

Виходить щомісяця

Віддруковано: видавництво «А-Прінт», м. Тернопіль, тел. (0352)-52-27-37, <http://a-print.com.ua>
 Замовлення № 564

Засновники: РО Християнська місія «ГОЛОС НАДІЇ»,
 обласна Пресвітерська рада церков ХВЕП Волині.
 Тираж: 5000 примірників
 Реєстраційний номер: ВЛ 030 від 10 березня 1994 р.
Редактор: Юрій ТРОЦЬ
Адреса: вул. Княгині Ольги, 14а, м. Луцьк, Україна, 43024
Телефон: 0332-25-44-06
E-mail: golosnadiyi@gmail.com
www.voice.org.ua